

„Nalašč me ne razumeš, ker me nočeš, ker ste moški vsi enaki, sem že rekla. Koliko je ženinov, ki so pri dobrem kruhu, pa mar je komu pridne in dobre in lepe! Nič!“

„Ljuba duša, ali si čudna! Če hoče ženska moža, mora prav zaradi njega v svet, zaradi njega, da veš!“

„Kako pa! Ženske naj nore za moškimi! Narobesvet!“

„Narobesvet. Dobro, ga pa obrni na lice! Aleno doma zaprimo, in na vrata nalepi list: ‚Tu pridna in dobra in lepa deklica. Koj oddati. Kdor pa še ni v devetem činovnem redu, naj ne vpraša po njej!‘ Takole, če hočeš. Ali pa jo posodi trgovcu Bernardoviču v okno tja na Glavni trg!“

„Kako si grob!“

„Taka je postava življenja,“ je bolj deklamiral kot govoril Trpotec ter se zagledal zopet v zvezdo na stropu.

Baruša je obmolnila in iskala rute v žepu. Ko si je obrisala oči, je vzdihnila globoko iz prsi. Nato je še za časek pomolčala in še enkrat vzdihnila:

„Kakor je božja volja! — Pojdiva spat!“

Trpotec je vstal in še enkrat ponovil, monotono mrmraje:

„Taka je postava življenja!“

Medtem pa Alena ni razmišljala, kaka je postava življenja in se ni srdila na moške. Njo je prevzela samo ena edina misel: Vun — v življenje — v lepi, pisani svet.

Ko je stala pred zrcalom in si spletala kodre v tenke kitice, jo je prvič v življenju prevzelo s čudovito silo omamno, gzdavo čustvo. Prevzelo jo je s toliko močjo, da je videla v steklu, kako je zardela sama pred seboj. In takrat so se stene njene ozke sobice še bolj stisnile, strop se je ponižal prav do nje, da je srce občutilo tesnobo. Nemirno je vztrepetalo in koprnelo: vun — vun — v svet — v življenje! Dajte solca roži, dajte bele ceste in prostranega neba tej duši, dajte dvoran in blestečih kandelabrov temu prelestnemu telesu, dajte piti skritim sanjam iz studenca živih . . .

Vsa je vztrepetala, vsa drhtela. Široko odprtih oči hrepeneči sijaj je žarel v zrcalu, žarel in gledal za nepoznanimi cilji v daljavo, kjer je solnce, kjer je luč, kjer se smeja prostranost . . . Strop se je višal, stene se razmikale in kakor omotično se je zazibala bela postelj. In v njenih mislih ni bilo ne grenkobe slovesa, ni bilo oči materinih in ne očetovih, njene misli so bile same rože, in nad rožami skrivnostni vonj, nepoznan in neokušen, in vendar je tako silno žejalo po tem slaju njeno dušo.

(Dalje.)

TEŽKE URE.

Zložil Jos. Lovrenčič.

1.

Mrtev je park, ne šumi,
le vzdrhti
še tu in tam,
ko da se duša v obupu bori
in ne ve, ne kod ne kam.

Ah, in jaz
sem v ta čas
tako sam! . . .

2.

Srce, ki si v daljo želelo,
kaj te je objelo
nocoj? —

Prišla
je spoznanja temà
in na mladih sanj setev
je padla kletev
nocoj! —

3.

Vagabund zapel je pesem:
Sanje vetru sem prodal,
morda on dobil bo srečo,
ki sem z njimi jo iskal!

Hrepenenje v lepi noči
mesečini sem izpel,
kadar se mi bo zljubilo,
bom njegovo klasje žel!

A princezinjo ljubezen
vzel je solčni dan
in odšel je z njo svatovat
v sinji ocean! —

Vagabund zapel je pesem
in se nasmejaj:
v smehu žalost in bridkost —
težko je slovo jemal!

